

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984576208/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

Men konsulinden blev ved sit »Umm?«, og mer sa hun ikke, før de nåede fru Lind og fru Therkelsen, som stod og ventede. De talte om, at pastor Mortensen vist søgte bort. Fru Laursen vidste noget om det fra sin mand og sa:

»Han søger embedet i Gammelhærg.«

»Det kan gerne være,« afkræftede konsulinden straks.

»Det er aldeles bestemt,« fastslog fru Laursen.

»Ja, det kender jeg ikke noget til.«

»Han søger nu det embede! Det kan ikke hjælpe noget, De vil gøre det til — — galt også!«

»Jeg kan selvfølgelig ikke vide noget om en ting, som jeg ikke kender noget til.«

»De tror mig vel nok, når jeg siger det?«

»Ja—a?« tvivlede konsulinden, og efter denne sidste knusning sluttede hun sig til fru Lind, mens moer og datter kom bagfter, den sidste dog et lille stykke forud. Fru Laursen hørte de to andre damer passiare livligt. Tænk, kan konsulinden virkelig være så medgørlig? Hvad mon de talte om? Fru Laursen følte sig så ringe, hendes fyldige, røde ansigt havde et inderlig solgt udtryk.

»Jeg kan ikke lide konsulinden,« sa hun pludselig, hidsigt.

»Så?« svarede datteren i en meget bestyrtet tone; »det kan jeg aldeles ikke forstå.«

»Nej, men det kan du jo høre, jeg siger!« Fru Laursen lavede sig til at blive vred, men datteren var jo forlængst uden for hendes myndighed, hun blev straks skarp og befæstet:

»Det er meget urigtigt af dig. Fru Harding er en udmærket dame, i enhver henseende.« Og bag denne vold affyrede hun et ydmygende skud: »Jeg holder så umådelig meget af hende.«

Fru Laursen havde i mange år været vant til at blive trådt på, og hun var næsten blevet hel ydmyg; nu vilde